

Els qui hi col·laborem, és clar que al notar la gegantina embranzida de nostra aimada fulla, no tenim més remei que apretar de valent, exprémer el cervell, i fer el que hom puga... i una mica més.

Es cert, però, que si nosaltres caminessim la mateix compàs que el periòdic, aviat ens igualariem als millors escriptors de la terra. El que també recuria en profit del MONTSENY, car nosaltres mai hauriem de desertar de nostre lloc per superiors que fóssim a la humil publicació. Com tampoc desdrem en ens quedem en pla francamet inferior a ella. Som constants i som celonins tant com el primer. I no cal dir que voldríem que la nostra vila servís d'espill a moltes d'altres.

El periòdic és un mitjà eficacíssim. Per això el llençà en Grivé i per això nosaltres li prestem nostra humil ajuda.

Tot per Sant Celoni!

POST FESTUM

Es veritat que celebrem durant l'any moltes festes. Aviat hom haurà d'allargar el Calendari per a enquibir-hi el reguitzell de diades i commemoracions. Es cert, però, que l'home avui més que mai necessita repòs corporal i espiritual que li facin oblidar les mil facècies del viure quotidià. I les festes en són bon mitjà.

Així, doncs, no trobem desencertat que el company *Veru* proposi una setmana celonina, dedicada a Fires i Festes. No estem pas sobradament acreditats com a productors ni com a intermediaris entre la Comarca per a refusar un eficaç mitjà de propaganda com seria la celebració d'unes fires amb premis als concurrents; concursos de bestiar; exposicions de productes terrers o industrials, i festes de tota mena.

Cal cercar la manera de fer que tornin les pessetes que emigren amb nostre jovent quan va per les Festes Majors de la Comarca i que ara malhauradament no en torna quasi cap, degut al desencert de la nostra Festa d'estiu.

I ara que anem de cara al temps del fred i la quietud, serà bó començar a remoure de debò aqueix assumpte, perquè no fent-ho així ens tornarem a trobar com sempre, a darrers d'Agost i sense saber que fer. I la veritat, creiem fermament que celebrar les festes pel Setembre — parlem de les cíviques; les religioses estan molt encertades — és fer perdre uns milers de pessetes a la Vila i un millor divertiment als seus habitants.

BLANC-BLAU

IDEARI

ISADORA DUNCAN

Es la glosa última de *Màrius* que m'inspirà a escriure aquestes lletres accentuant les consideracions del company de redacció davant la bona *artista*, assenyalant que es podria demostrar de moltes que amb son art traspassen la posteritat.

Podria citar-se les famoses Ino-kor, Paulowa i d'altres; mes encara que un xic extemporàniament, parlarem de la tant sublim com tràgica Isadora Duncan, morta escanyada mesos enrera a Niça pel seu xal al corre d'un automòbil.

Ella, l'artista infeliç, que havia fet gosar emocionant el cor d'un món d'espectadors, segurament amb la seva mort feu termolar d'esglai al mateix davant de la infausta nova de la seva dissort.

La Premsa de totes les nacions i de tots matifes ve honrant i enalfint sense tebiesa la memòria de la víctima. Nasqué a Sant Francesc (Nord'Amèrica), dedicant-se a la coreografia i demostrant des de el primer moment una passió i un gust insuperable per la dansa, fins que creà nova escola, aixecant-se a la categoria no sols de gran artista, si que també a la de genial creadora.

Isadora Duncan, la dansarina eximia, es vegé estimada i imitada arreu del món, en tots els escenaris de l'art frívol. Ella fou la verdadera intérprete de les danses difícils i armonioses de Gluck, Bach, Mozart Chopin; el trobellí d'una dansa nostàlgica; el gest patètic del dolor d'un vals, o imitant a l'inquieta papellona com si volés a l'entorn d'una làmpara votiva, o als ibis piruetejant sobre l'espillex del Nil.

La Duncan, a més d'ésser una gran artista, fou una excelsa humanista; aimava molt a les multituds, a les forces vives i palpitants, més ben dit, volia el cor del poble. La seva ànima sensitiva i generosa pocs mesos abans de morir protestà i demaná l'indult de la pena capital imposada a dos idealistes en la lanquilàndia del dólar.

La seva vida exuberant de llúita, aplausos i amor li feu conèixer el dolor també en la mort del seu primer marit. Més tard s'uní amb el jove poeta rus Essenin Sergej, una ànima dels que més la còmprenia en les seves delicadeses artístiques, infortunat també junt amb els dos fills.

En fi, Isadora Duncan al morir además de comoure amb la seva mort al món artístic que ha perdut una de les millors flors, ha ferit també a les classes populars que tant aimava i còmprenia. Però la mort deixant una estel·la immaculada de records de quan adjectivava les danses, fent-se entendre per l'espectador més exigent.

Honor a la seva memòria.

JOAQUIM GRAS QUERA